

INDLEDNING.

Vi elsker historier om børn. Børn er skønne. Vi får børn, ønskebørn, som vi sætter meget højt i vores tilværelse. Børn har en utrolig høj status i vores samfund i det hele taget, de er vores fremtid, og når de er ca. 10 ved de det godt! De er forbrugermæssigt en meget vigtig målgruppe, når de er helt små er det deres forældre, som er det i kraft af deres poder. Større børn har flere penge til eget forbrug end nogen anden befolkningsgruppe, det er der lavet undersøgelser, som beviser. Børn har fået en status, så de næsten må alt, kan alt og derfor vil alt. Deri skiller de sig ud fra de fleste af os andre.

En præstekollega, den navnkundige bispekandidat Poul Joachim Stender, havde gennem længere tid været irriteret på børns uhæmmede opførsel i kirken (der må være nogen ganske særlig uvorne unger i hans sogn) og specielt var han irriteret på forældrene, der tilsyneladende syntes, at det var i orden, at deres børn sparkede på dørene til bænke i den gamle landsbykirke, eller rev siderne ud af salmebøgerne eller væltede alle bægrene oppe ved alteret – alt sammen mens de var ret højrøstede.

Nu er Poul Joachim også meget optaget af fodbold og går til mange af kampene på det lokale stadion. En søndag eftermiddag havde han allieret sig med fire drenge i 10-årsalderen, som han havde bestukket med nogle poser slik for at springe ind på banen og løbe rundt med et lille flag og råbe op midt i kampens første halvleg. Der blev et vældigt røre, og alle forældrene på tilskuerpladserne blev rasende.

Pludselig lød det fra kommentatorboksen ud i højtaleren: "Det er jeres sognepræst, der taler, hvis I føler jer forstyrret af mine fire drenge, så tænk på, at de ikke gør andet end det, I tillader jeres børn, når de kommer i kirke. Ingen kan jo gøre for, at de ikke kender reglerne eller ved, hvordan man opfører sig - men vi kan jo alle lære det!!! "Og så var fodboldspillet i gang igen.

Tja, "lad de små børn komme til mig" - det mest kendte sted i Biblen - er dagens tekst og det oftest citerede, når en præst formaster sig til at bede folk med meget urolige børn forlade kirken. Hvad er det egentlig det her bibelsted handler om? Dåb? Næh faktisk slet ikke. Hvad ligger der bagved ordene, og hvad siger Jesus egentlig til os børn som voksne i dag? Ja, for Jesus siger jo **ikke**, at børn bare skal være velkomne til at vælte kirken, hvis de har lyst og kræfter til det.

BØRN PÅ JESU TID.

På Jesu tid havde børn ingen status, og kvinders status var meget ringe. Kvinderne tog sig af børnene og deres opdragelse, mens de var små. Når de blev store nok til at blive oplært i et håndværk, tog mændene over. Og først når barnet begyndte at tjene penge, blev det regnet for noget i samfundet. Børn var vigtige for slægten og fremtiden, men det blev der ikke gjort noget større væsen af.

Drengene skulle føre religionen videre og derfor betød de mere end pigerne, og fik lov til at gå i skole i den lokale synagoge, så de kunne lære at læse toraen. Det vi kender som de fem Mosebøger i det gamle testamente.

AT KOMME IND I GUDS RIGE.

På Jesu tid tænkte man ikke kun anderledes, end vi gør om børn, man tænkte også anderledes om Gud, og det at komme ind i Guds rige. Man havde de ti bud og så en hel masse detailbud, der var lidt over 365 bud, det vil sige mindst ét til hver dag i året - og det at komme ind i Guds rige blev hægtet sammen med, hvor god man var til at leve efter budene og til at huske bibeltekster, og hvor meget man gav til de fattige.

At nå Gud blev et stort præstationsræs, og ingen kunne for alvor vide sig sikker på, om de havde en plads i Guds rige. Og som Jesus ofte påpeger, så var det sådan, at dem, som vitterlig troede, de havde deres på det tørre, var de største hyklere.

Men denne forståelse af, hvordan man kom ind i Guds rige, gav farisæere og skriftkloge en høj status, for de "arbejdede" jo ikke men brugte hele deres liv på religionen. Denne dag kommer farisæerne, og vil stille fælder for Jesus med kildne spørgsmål, det hører vi i den første del af kapitlet, som handler om skilsmisser. De lytter altså med, da kvinderne kommer brasende med deres børn.

DISCIPLENE OG BØRNENE.

Situationen er helt præcist den: En "mødregruppe" kommer, for at Jesus skal velsigne deres børn. Disciplene reagerer, som et slogan på en bagrudestreamer, de tænker "**Rigtige mænd beskæftiger sig ikke med småbørn**" - og den attitude gør Jesus vred. Det her er et af de meget få steder, vi hører om, at Jesus bliver vred.

Og disciplene må have været dybt forundrede og helt uforstående, der var jo ikke noget at blive vred over. Men så sker det, som er evangelium. Så sker det der er en af grundkerne i, hvad kristendom er. Jesus vender op og ned på det hele. De små børn, der ingen status har i samfundet får den højeste status i Guds rige de får så høj status, at vi andre får at vide, at vi skal lære af dem og tage imod lige som, de gør, ellers kan vi ikke komme ind i Guds rige!!! Vi så det før med døren og de voksne som måtte ned og kravle for at komme ind ad døren til Guds rige.

DE SKRIFTKLOGES VREDE.

Og dette her hører ikke bare disciplene men også farisæerne, som lige har stillet Ham kritiske spørgsmål om ægteskabet og de blive sure, ja, de bliver så tossede, at de beslutter i slutningen af kapitlet, at de vil Jesus til livs. Ham må de af med, Han er bare så for meget.

Men hvorfor bliver de så vrede? Jo, fordi hele det religiøse system falder på gulvet. Hvis vi kommer ind i Guds rige, fordi vi tager imod det, som små børn tager imod mad og tøj og omsorg og kærlighed fra deres forældre hvad bliver der så af præstationsræset med budene og fromheden?

KRISTENDOM I ET MENNESKES LIV.

Det er lige som at devaluere den eneste, levende hellige Gud, at man ikke længere skal knokle for at være god nok til Ham, det er for tyndt for farisæerne, det er for let, at man bare skal tage imod som et barn! Det er enormt provokerende.

Men det er sådan kristendom begynder i et menneskes liv. Det begynder med at tage imod som et barn tage imod Gud som Gud, den højeste, Ham som har skabt os, og som vil tage sig af os og være vores Far. Et barn er ufattelig meget bedre til at lade Gud være Gud end vi er, for vi vil jo gerne give Ham lidt gode råd med på vejen, ikke sandt? Vi ved jo, hvordan tingene hænger sammen, og hvordan Gud skal være Gud for os. Han skal give os alt, hvad vi ønsker os, så vi kan få gode liv. Vi har det simpelthen med at "dumpe" Gud, hvis Han ikke lever op til vores forventning om, at Han "pleaser" os og bakker os op i alt. Vi tror sommetider at Gud er julemanden.

Men ægte kristendom begynder i et menneskes liv med at lade Gud være Gud, helt igennem på Hans præmisser. Det begynder ligesom når vi bliver født med total afhængighed af at blive elsket og derfor evnen til at tage imod kærlighed kærligheden fra Gud.

Det næste er at turde **leve** i den kærlighed som det mest naturlige i denne verden at leve i modtageposition er nødvendigt for kunne leve som et kristent menneske ja, det er faktisk det eneste et lille barn kan - og det eneste en voksen **ikke** rigtig kan, fordi vi voksne - Gud bedre det - heldigvis kan selv! Det er faktisk derfor vi bekymrer os så meget om alt muligt og ikke kan sove børnenes vidunderlige afslappede søvn om natten.

VOKSNE HAR DET SVÆRT MED AT TAGE IMOD.

Vi skal have styr på alting selv, vi har svært ved at leve med at være afhængige af andre især af Gud. Vi har det også lidt svært med virkelig at blive elsket sådan for alvor helt betingelsesløst, vi kan bedre klare det, hvis det er sådan en lidt mere jævn kærlighed. "Hvis du gør det, så gør jeg det og så skal det nok gå". Sådan er Guds kærlighed bare ikke.

Måske er det for tyndt, at Gud vil være Gud på de for farisæerne alt for lette vilkår, men det er faktisk ikke særlig let for os i vore dage bare at tage imod. Og det er nok, fordi det fordrer en uendelig tillid, en dyb tro og en hvilen i at være et Guds barn, som bare kan lægge alt i Hans hånd og "stole på Guds nåde" hver eneste dag.

BARNETRO – VOKSENTRO.

Men det er jo ikke alt, hvad kristendom er i et menneskes liv.

Jeg møder ofte mennesker som bruger udtrykket: "*Jeg har skam stadig min barnetro*". Det kan umiddelbart i lyset af dagens evangelium lyde som det helt rigtige. Men det er det ikke. Barnetro er for børn, voksne må tro og leve som voksne, og troen skal vokse i vores liv og udvikle sig, ellers passer den ikke til os som voksne, til vore liv og de slag verden giver os, og til den tilværelsesforståelse vi må have som moderne mennesker.

Grossbølsagen viste os, at barnetroen: f.eks. at der sidder en mand med langt skæg i himlen, som kaldes Gud eller at verden blev skabt på 6 dage fiks og færdig dur ikke som tro for et voksent menneske. Hvis de forestillinger ikke justeres, så troens sandhed fylder dem ud, ender man med at kaste barnet ud med badevandet og kassere den kristne tro som livsgrundlag.

Som børn vokser ud af deres tøj, skal vi vokse ud af barnetroen og tilegne os kristendommens livsparadokser og dybe åndelige sandheder og indsigter med refleksion og åbne hjerter.

Vi skal ikke som voksne mennesker gå rundt i en åndelig sparkedragt. Nej, vi skal bokse med Guds almagt op imod vores erfaring af det onde i verden, vi skal afklare begrebet Guds vilje og vores frie vilje på vores egen bane, finde ud af hvad Guds rige er, betyder og indeholder for os.

Og vi skal indse, at Jesus taler med autoritet ind i vore liv, en autoritet, som vi må acceptere, hvis vi skal udvikle os og vokse i troen. Jesus taler om, at vi skal sætte livet til for vore venner, om at vi skal elske vore fjender, dem som forfølger os, mobber os og modarbejder os eller tager fra os, Han taler om at tage os af hinanden og elske hinanden, og om at give afkald på vores egoistiske selv og følge den sandhed Han står for. Det er ikke kristendom for børn – det er kristendom for voksne.

Pointen er, at **mens** vi tænker disse væsentlige tanker og vokser i troen i vore hjerter, og lærer af evangeliet og Jesu ord til os søndag efter søndag, bliver vi ofte som i dag mindet om vor dåb og må ned på knæ og kravle ind ad døren til Guds rige.

Vi vokser fra barnetroen og forbliver alligevel Guds børn i relationen til Ham. Det er ikke spor svært at forstå. En søn eller datter på 50 år er stadig sine forældres barn, selv om naiviteten ang. forældrene er gået fløjt for længst.

I Guds rige, kærlighedens, tilgivelsens, åbenbarings rige er vi alle lige, og må gang på gang mindes om endnu engang at blive som børn med fuld tro og fuld tillid til den Gud, vi møder I Jesus Kristus. Den Gud, der tager børnene i favn og velsigner dem.

Amen